

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5SŽ/22/2012
Identifikačné číslo spisu:	9012010170
Dátum vydania rozhodnutia:	29.04.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Baricová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:9012010170.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členiek senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Milana Moravu, v právnej vec navrhovateľa MAC TV, s. r. o., so sídlom Brečtanova 1, Bratislava, IČO: 00 618 322, zastúpeného advokátskou kanceláriou Bugala - Ďurček, s. r. o., so sídlom Drotárska cesta 102, Bratislava, proti odporkyni Rade pre vysielanie a retransmisiu, so sídlom Dobrovičova 8, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne č. RP/043/2012 z 28. augusta 2012,

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne z 28. augusta 2012, č. RP/043/2012 p o t v r d z u j e .

Navrhovateľ j e p o v i n n ý zaplatiť súdny poplatok na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v sume 70,- eur do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Účastníkom náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Rozhodnutím odporkyne č. RP/043/2012 zo dňa 28. augusta 2012, odporkyňa - Rada pre vysielanie a retransmisiu (ďalej aj „Rada“) v správnom konaní č. 257-PLO/O-2726/2012, ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1 písm. g/ zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z. z.“ alebo „zákon o vysielaní a retransmisii“), postupujúc podľa § 71 zákona č. 308/2000 Z. z. rozhodla, že navrhovateľ porušil povinnosť ustanovenú v § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že nedodal Rade na jej vyžiadanie súvislý záznam vysielania televíznej programovej služby JOJ z programov Krimi zo dňa 09. marca 2012 o cca 19:00 hod., Noviny zo dňa 10. marca 2012 o cca 19:30 hod., Hotel Paradise zo dňa 05. marca 2012 o cca 21:30 hod., 06. marca 2012 o cca 14:50 hod. a o 21:30 hod., 07. marca 2012 o cca 15:00 hod., Extrémne rodiny zo dňa 02. marca 2012 o cca 20:20 hod., 05. marca 2012 o cca 15:00 hod. odvysielaných na programovej službe JOJ a súvislý záznam vysielania programovej služby JOJ zo dňa 20. februára 2012 v čase od 17:30 hod. do 18:30 hod. a zo dňa 21. marca 2012 v čase od 19:55 hod. do 22:05 hod. za čo mu uložila podľa ustanovenia § 64 ods. 1

písm. d/ sankciu - pokutu, určenú podľa § 67 ods. 2 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. vo výške 2.000,- eur. Ďalej vo výroku rozhodnutia uviedla, že podľa § 64 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z. z. „uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložíla“ a že v zmysle § 67 ods. 16 zákona č. 308/2000 Z. z. je pokuta splatná do 30 dní odo dňa nadobudnutia splatnosti rozhodnutia a je potrebné ju uhradiť na účet: 7000088921/8180, VS 04312, KS 6548.

Svoje rozhodnutie odporkyňa odôvodnila, okrem iného, vyššie uvedenými zákonnými ustanoveniami, popisom skutkového stavu uvedeným v oznámení o začatí správneho konania a písomnosti Rady č. 987/2012, 1675/2012, 1288/2012, 1314/2012, 1457/2012, 1795/2012, 1128/2012, 1253/2012 a vyjadrenie účastníka konania k predmetu správneho konania.

Pri určovaní sankcie a jej výšky odporkyňa prihliadla na skutočnosť, že u právnických osôb sa zodpovednosť za správne delikty zakladá zásadne bez ohľadu na zavinenie (objektívna zodpovednosť pre správny delikt), čo platí aj v prípade zákona č. 308/2000 Z. z.. Odporkyňa rozhodla o uložení sankcie podľa ustanovenia § 64 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z., ktorou je podľa kogentného zákonného ustanovenia pokuta. Prihliadla na skutočnosť, že účastník sa porušenia § 16 ods. 3 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. dopustil už v minulosti, poslednými rozhodnutiami vo veci porušenia § 16 ods. 3 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. bola účastníkovi konania rozhodnutím č. PR/18/2007 uložená sankcia - pokuta vo výške 5.000,- Sk, rozhodnutím č. PR/52/2007 uložená sankcia - pokuta vo výške 50.000,- Sk, rozhodnutím č. PR/66/2007 uložená sankcia - pokuta vo výške 50.000,- Sk, rozhodnutím č. PR/68/2007 uložená sankcia - pokuta vo výške 50.000,- Sk, rozhodnutím č. PR/29/2009 uložená sankcia - pokuta vo výške 2.000,- eur, rozhodnutím č. PR/39/2010 uložená sankcia - pokuta vo výške 2.000,- eur, rozhodnutím č. RP/09/2011 uložená sankcia - pokuta vo výške 2.500,- eur, ktorú neskôr najvyšší súd svojim rozhodnutím znížil na 500,- eur a rozhodnutím č. RP/96/2011 uložená sankcia - pokuta vo výške 2.000,- eur. Rada pri určovaní výšky pokuty vzala do úvahy najmä závažnosť správneho deliktu, ktorú vyhodnotila ako stredne vysokú, mieru zavinenia (išlo o opakované porušenie ustanovenia § 16 ods. 3 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z..

Proti tomuto rozhodnutiu podal navrhovateľ na Najvyššom súde Slovenskej republiky v zákonnej lehote opravný prostriedok [§ 250l a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“)] namietajúc, že konanie správneho orgánu predchádzajúce rozhodnutiu trpí takými vadami, ktoré mali vplyv na zákonnosť, jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, je nezrozumiteľné, neurčité, nemá dostatok dôvodov, a preto je nepreskúmateľné a nezákonné.

Navrhovateľ vidí nesprávne právne posúdenie veci v tom, že sa jedná o pokračovací trestný čin pričom poukazuje na konštantnú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, Ústavného súdu Slovenskej republiky, ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva, z ktorých vyplýva jednoznačný záver uplatniteľný na prejednávajúcu vec.

Ďalej podľa navrhovateľa napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov a vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, pretože Rada v napadnutom rozhodnutí nedostatočne odôvodnila výšku udelenej pokuty a najmä udelenie pokuty nesprávne právne posúdila.

Navrhovateľ mal taktiež za to, že nie je a nebol povinný Rade predložiť záznam z vysielania a to ani na vyžiadanie Rady, nakoľko takáto povinnosť neoprávnene zasahuje do jeho garantovaných práv. Sankcionovanie za nedodanie dôkazu - záznamu z vysielania programu jednoznačne porušuje právo účastníka na inú právnu ochranu (čl. 46 Ústavy SR) a právo na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 Dohovoru), a to v intenciách trestnoprávnej zásady „neobviňovať sám seba“, čím došlo k porušeniu práva na inú právnu ochranu a spravodlivé súdne konanie.

Na nariadenom pojednávaní právny zástupca navrhovateľa zotrval na dôvodoch opravného prostriedku zdôrazniac, že v danej veci sa jedná o pokračovací správny delikt a tejto veci predchádzalo iné rozhodnutie, o ktorom nie je ešte súdom rozhodnuté (pozn. Najvyššieho súdu Slovenskej republiky - malo ísť o konanie sp. zn. 4SŽ/25/2012, ktoré bolo právoplatne skončené dňa 19. marca 2013; vec bola rozhodnutá dňa 29. januára 2013 potvrdením rozhodnutia odporkyňa). Opätovne zotrval na názore, že nie sú povinní predložiť Rade záznam z vysielania.

S poukázaním na vyššie uvedené skutočnosti a postup odporkyňa ako správneho orgánu, navrhol, aby Najvyšší súd napadnuté rozhodnutie odporkyňa č. RP/043/2012 zo dňa 28. augusta 2012 zrušil a vec jej

vrátil na ďalšie konanie.

V prípade úspechu si navrhovateľ uplatnil náhradu trov konania.

Odporkyňa vo svojom písomnom vyjadrení na odvolanie navrhovateľa uviedla, že má za to, že ako príslušný správny orgán v dostatočnej miere zistila skutkový stav veci, na ktorý správne aplikovala relevantné ustanovenia zákona. Ďalej mala za to, že jej rozhodnutie má všetky náležitosti ustanovené v § 47 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“), nevykazuje formálne ani logické nedostatky, je riadne odôvodnené a vychádza zo skutkového stavu zisteného v zmysle ustanovení správneho poriadku, a že navrhovateľ nebol na svojich právach ukrátený rozhodnutím, ani postupom správneho orgánu, a že napadnuté rozhodnutie a postup je v súlade so zákonom. Navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v súlade s § 250q ods. 2 OSP napadnuté rozhodnutie odporkyne č. RP/043/2012 zo dňa 28. augusta 2012, ako právne správne potvrdil.

Na ústnom pojednávaní odporkyňa pridržiac sa písomného vyjadrenia k jednotlivým námietkam navrhovateľa uviedla, že v danom prípade neboli splnené podmienky pokračujúceho správneho deliktu, nakoľko sa jedná o samostatné konania a navrhovateľ nemohol vedieť, kedy bude o vydanie záznamu požiadaný a taktiež nejestvuje jednotiaci prvok ako pri pokračovacom správnom delikte.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na konanie vo veci (§ 246 ods. 2 písm. a/ OSP a § 64 ods. 5 a 6 zákona č. 308/2000 Z. z.) preskúmal vec z dôvodov a rozsahu opravného prostriedku (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) v zmysle ustanovení tretej hlavy piatej časti OSP, opravný prostriedok prejednal na ústnom pojednávaní (§ 250q ods. 1 OSP) dňa 29. apríla 2013 a oboznámia sa s vyjadreniami účastníkov a s obsahom administratívneho spisu č. 257-PLO/O-2726/2012 dospel k záveru, že opravnému prostriedku navrhovateľa nemožno priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 OSP).

V prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje súd podľa tretej hlavy piatej časti OSP (§ 250l ods. 1 OSP).

Podľa § 250l ods. 2 OSP pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a.

Podľa § 250i ods. 2 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP, ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1), alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúmaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súdom môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom, alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

Citované ustanovenie § 250i ods. 2 OSP je faktickou transpozíciou požiadavky tzv. „plnej jurisdikcie“, ako atribútu práva na spravodlivý proces. Súdom pri svojom rozhodovaní nesmie byť obmedzený v skutkových otázkach len tým, čo tu zistil správny orgán, a to ani čo do rozsahu vykonaných dôkazov, ani ich obsahu a hodnotenia zo známych hľadísk závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Súdom teda celkom samostatne a nezávisle hodnotí správnosť a úplnosť skutkových zistení urobených správnym orgánom, a ak pritom zistí skutkové či (procesné) právne deficity, môže reagovať jednak tým, že uloží správnomu orgánu ich odstránenie, nahradenie alebo doplnenie, alebo tak urobí sám.

Predmetom preskúmaného konania v danej veci je rozhodnutie a postup odporkyne - správneho orgánu, ktorým rozhodnutím bola navrhovateľovi uložená sankcia podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. za porušenie povinnosti podľa § 16 ods. 1 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z. z..

Úlohou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) preto v zmysle námietok navrhovateľa bolo posúdiť, či postup odporkyne v správnom konaní bol v súlade so zákonom, či navrhovateľ nedodaním Radou požadovaného záznamu z vysielania porušil zákonné ustanovenia špecifikované odporkyňou v rozhodnutí a či bola v súlade so zákonom uložená sankcia.

K prvej navrhovateľovej námietke v zhode s vyjadrením odporkyne najvyšší súd uvádza, že prerokovávanú vec nie je možné stotožňovať s porušením zákona v uvedenom prípade. Pre naplnenie kritérií pokračujúceho správneho deliktu je potrebné, aby porušenia zákona napĺňali rovnakú skutkovú podstatu správneho deliktu, jednalo sa o čiastkové útoky toho istého páchatela spojené objektívnou časovou súvislosťou a existovala subjektívna súvislosť -jednotiaci zámer páchatela.

Pri porušení ustanovenia § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z. z sa jednalo o omisívne konanie, kedy vysielateľ po výzve odporkyne splniť si svoju zákonnú povinnosť nekonal. Vysielateľ sa teda tohto deliktu nedopustil svojvoľným zámerným aktívnym konaním, ale nerešpektovaním výzvy konať a ignorovaním svojej zákonnej povinnosti.

Pokiaľ teda v prípade, na ktorý navrhovateľ poukázal a ktorý najvyšší súd už judikoval vo svojich rozhodnutiach (k tomu pozri napr. rozsudky vo veciach sp. zn. 5SŽ/21/2011 z 15. decembra 2011 či 8SŽ/37/2011 z 29. novembra 2012 - www.nsud.sk), že je potrebné konštatovať obdobu subjektívnej súvislosti podľa trestného zákona, ktorou je najmä jednotiaci zámer páchatela spáchať uvedený trestný čin, v uvedenom prípade takáto súvislosť objektívne neexistuje. Jednotiaci zámer u páchatela správneho deliktu nemohol existovať, nakoľko páchatel nemohol vopred vedieť, že bude vyzvaný na doručenie záznamu svojho vysielania, teda ani nemohol vopred predpokladať, že sa správneho deliktu dopustí.

Preto nemožno uvažovať ani o objektívnej súvislosti v čase, nakoľko časová súvislosť jednotlivých skutkov nemohla byť objektívne daná z vôle vysielateľa. V prípadoch popisovaných navrhovateľom (delikt posudzovaný v uvedených správnych konaniach č. 232-PLO/O-2368/2012 a 257-PLO/O-2726/2012) je časová súvislosť ich spáchania náhodná, nakoľko je daná výzvou Rady na doručenie záznamov vysielania, resp. jej nerešpektovaním. Vysielateľ teda objektívne nemohol túto súvislosť nijako ovplyvniť.

Takto potom z vyššie uvedeného sa v danom prípade nejedná o pokračovací správny delikt a odporkyňa preto nemala dôvod postupovať tak, ako uvádza navrhovateľ.

Najvyšší súd k námietke navrhovateľa, v ktorej namietal nesprávne právne posúdenie udelenia pokuty uvádza, že vzhľadom na to, že sa nejedná o pokračovací správny delikt, tak odporkyňa nemohla aplikovať trestnoprávne zásady ukladania trestu za čiastkové útoky jedného pokračovacieho správneho deliktu.

Podľa § 67 ods. 2 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. Rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 165,- eur do 6.638,- eur a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 99,- eur do 1.659,- eur, ak neposkytol rade požadovaný záznam vysielania [§ 16 ods. 3 písm. l)].

Z citovaného zákonného ustanovenia jednoznačne vyplýva, že nesplnenie povinnosti vysielateľa uloženej mu ustanovením § 16 ods. 3 písm. l zákona č. 308/2000 Z. z. je sankcionované.

K námietke ohľadom nedostatočne odôvodnenej výšky pokuty najvyšší súd poukazuje na svoje rozhodnutia vo veciach sp. zn. 5SŽ/37/2011 a sp. zn. 8SŽ/9/2011, ako aj rozhodnutie vo veci sp. zn. 8SŽ/11/2010 (pozri bližšie www.nsud.sk), ktorým bola znížená výška pokuty, s tým, že nenastal preventívny účinok a navrhovateľ ďalej pokračuje v porušovaní zákona č. 308/2000 Z. z., a preto považuje výšku uloženej pokuty odporkyňou za správnu, primeranú a patrične odôvodnenú.

K poslednej navrhovateľovej námietke že nie je a nebol povinný Rade predložiť záznam z vysielania, a to ani na vyžiadanie Rady, nakoľko takáto povinnosť neoprávnene zasahuje do jeho garantovaných práv,

najvyšší súd dáva do pozornosti uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. III. ÚS 564/2012-11 z 13. novembra 2012, ktorým bola odmietnutá sťažnosť navrhovateľa proti rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. 2SŽ/21/2011 a sp. zn. 2SŽ/17/2011 zo 04. júla 2012 a sp. zn. 5SŽ/37/2011 z 28. júna 2012, v ktorom Ústavný súd Slovenskej republiky jednoznačne uviedol, že „pre posudzovaný prípad je rozhodujúce, že Rada má zákonom priznané oprávnenie požadovať od vysielateľa záznam vysielania [§ 16 ods. 3 písm. l/ zákona o vysielaní a retransmisii], a dokonca v prípade nevyhovenia tejto požiadavke je oprávnená vysielateľa sankcionovať pokutou [§ 67 ods. 2 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii]. Takto zákonom výslovne formulovaná sankčná právomoc však sama osebe nezabezpečuje dosiahnutie účelu, pre ktorý Rada záznam vysielania požaduje, a to je dohľad nad dodržiavaním právnych predpisov upravujúcich vysielanie (§ 4 ods. 2 druhá veta zákona o vysielaní a retransmisii). Len na základe oboznámenia sa s obsahom odvysielaného programu totiž môže Rada posúdiť rešpektovanie všeobecne záväzných právnych predpisov regulujúcich vysielanie. Ústavný súd sa preto stotožňuje s právnym záverom najvyššieho súdu, ktorý na podklade rekapitulovaných procesne významných skutkových okolností (výzva na dodanie záznamu vysielania, úmyselné nevyhovenie výzve) pripustil uplatnenie teórie implicitných právomocí Rady v posudzovanom prípade.“ (bližšie k tomu pozri www.concourt.sk).

V tejto súvislosti možno poukázať i na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. IV. ÚS 620/2012-9 zo 14. decembra 2012 (pozri bližšie www.concourt.sk) a rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo sp. zn. 5SŽ/18/201 z 29. marca 2012 (pozri www.nsud.sk).

Preto aj uvedenú námietku Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za právne irelevantnú.

Z uvedených dôvodov najvyšší súd dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľa hoci obsahly rozsahom neobsahuje nijaké právne relevantné argumenty, ktoré by boli spôsobilé vyvrátiť alebo spochybniť závery odporkyne uvedené v jej rozhodnutí, a to včítane výšky uloženej sankcie, ktorú tiež považuje za primeranú a patrične odôvodnenú.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného najvyšší súd dospel k záveru, že námietky navrhovateľ neobstoja, nakoľko odporkyňa v preskúmvanej veci riadne zistila jej skutkový stav, túto správne právne posúdila, jej rozhodnutie je náležite odôvodnené a správne konanie netrpí žiadnou takou vadou, ktorá by mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Keďže v rozsahu navrhovateľom vymedzených dôvodov opravného prostriedku nebolo zistené pochybenie pri aplikovaní relevantných zákonných ustanovení najvyšší súd s poukázaním na vyššie uvedené napadnuté rozhodnutie Rady podľa § 250q ods. 2 OSP potvrdil.

O uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok rozhodol najvyšší súd podľa § 2 ods. 4 veta druhá a § 5 ods. 1 písm. a/ zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov a položky č. 10 písm. f/ Sadzobníka súdnych poplatkov ako prílohy k tomuto zákonu.

O náhrade trov konania najvyšší súd rozhodol podľa ustanovenie § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP, tak že navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznal keďže v konaní nemal úspech.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.